

MYNDIR: ÁLVUR HARALDSEN

► – Eg verði ongan tíð ein tíðinda-journalistur, sum tuskar aftur og fram í tíðindameldrinum hvønn dag. Og tað haldi eg eisini, at eg gjørði greitt, longu tá eg søkti starv í Útvarpinum fyri næstan fjórðings öld síðani.

– Hinvegin dámar mær sera væl at vera afturlítandi. Tá tú lítur at tí, sum hevur verið, stendur myndin ofta sera klár. Har er framtíðin aloftast meira kám, tí tú veitst ikki, hvat hon hevur at bjóða.

– Sjálvt tað at siga frá, hevur eisini altíð hugtikið meg. Longu sum 10 ára gamal fekk eg eina skrivimaskinu í jólagávu. Hana hevði eg so brennandi ynskt mær, tí eg vildi sleppa at umseta

eina Kim-bók, og tað man vera størsta gávan, eg nakran tíð havi fingið.

– Kim varð umsettur, og í skúlanum var eg so heppin, at vit vóru fleiri við áhuga fyri sjónleiki. Har kom skrivimaskinan eisini væl við. Eitt nú skrivaði eg av og stytta leikritini til bæði Álvaleikir og Sponsku flugu, so tað at siga frá, er nakað, sum mær dámar væl.

– Ítróttafrásagnir hava eisini mangan hugtikið meg. Eg lurtaði javnan eftir ensku frásøgumonnunum, tá teir søgdu frá dystum, og her í Føroyum høvdu vit jú Arge-feðgarnar, sum vóru tiknir úr leikum. Onkra tíð eri eg eisini minutr á, at eg sum smádrongur imiteraði útvarping, meðan vit spældu bólt á

onkrari fløttu, so tann parturin er væl eisini nakað, sum hevur ligið til mín.

Einsemið til tað betra

Beinleiðis frásagnir eru sjálvandi so, at tá mikrofónin er sløkt, so er frí, men tað er avgjørt ikki stóðan við dokumentarpartinum.

Suni sigur eisini, at hann væl kann tykjast asosialur, tá hann arbeiðir við slíkum, men hann leggur dent á, at hann trívist í hesum.

– Eg havi jú partvíst roynt hetta fyrr. Eg havi skrivað nakrar bókur, og sum sagt eisini gjørt dokumentar í útvarpshøpi, og tað er eitt arbeiðslag, sum mær dámar væl. Ofta kann eg fara til arbeiðis eitt leygarkvöld, tá eingin

annar er í Sortudíki, tí tá er friður at arbeiða. Við slíkum tilfari dámar mær best at fara í dýpdina og at gera mær ómak. Og tá kann tað órógva, um tú arbeiðir í vanligari arbeiðstíð, og fólk koma inn á skrivstovuna við kaffikoppi í hondini. Tað er sjálvandi eisini hugnaligt, men tað er ikki altíð tað besta fyri arbeiðslagið.

– Tað kann kanska sigast, at eg eri ein marathonrennari heldur enn sprintari. Eg komi ongan tíð at vera tann, sum ristir eina rúgvu úr ermuni upp á mest sum onga tíð, soleiðis sum eg havi sæð fleiri aðrar journalistar gera. Men hinvegin veit eg, at yvir eitt longri tíðarskeið, so skal eg nokk framleiða líka nógv sum onnur.

Gevast í 2005

Fimm partar eru framvegis eftir at senda av »Minnist tú enn«, og síðani farið varð undir seinna partin av sendingunum, hevur tað verið greitt, at hesar sendingarnar skuldu fevna um tíðarskeiðið frá 1982, tá fyrstu fimm sendingarnar sleptu, og fram til 2005.

Valið er ikki heilt av tilvild, viðgongur Suni, sum nevnið triggjar høvuðsorsøkir.

– Fyrst og fremst, so merkir hetta – um vit siga, at føroyskur poppur veruliga byrjaði í 1955 – at tær 13 sendingarnar soleiðis fevna um eitt 50 ára tíðarskeið.

– Hartil, so var júst 2005 eitt slag av skilnaðarárið. Prix'ið varð hildið fyri seinastu ferð, og eftir eitt ár við einum meira ella minni bastardi, datt hetta slagi av tónleikapallinum heilt burtur. Tað merkir eisini, at vit eftir 2005 í nógv minni mun hava tilfar, sum dokumenterar tann partin av mentanini, sum tónleikur er.

– Eg havi eisini sagt fyrr, at Kringvarpið

í dag í nógv minni mun dokumenterar mentan. Tá Sjónvarpið byrjaði á sinni, hevði Finnbogi Ísakson sum krav, at ein verulig mentanarsending skuldi vera á skíggjanum í minsta lagi 14. hvønn dag. Hetta ber við sær – hóast tøkniligu avmarkingarnar, ið tá vóru, at vit nógv betur kunnu dokumentera hendan partin av tónleikasøguni sammett við í dag.

– Og í triðja lagi, so er hetta eisini ein afturlítandi sending. Kemur tú ov nær nú-tíðini, so er trupult at vera afturlítandi. Tá ber eisini illa til at siga, hvørjir varðar standa eftir av tí, sum verður framført. Uttan at taka nakað frá Byrtu, so hevði eg hug at smílast nú ein dagin, tá teirra útgáva varð umrødd í Útvarpinum. Har vóru vertirnir á einum máli um, at hetta var ein sera týðandi útgáva, sum kom at hava stóra ávirkan á framtíðina. Tað kann eg so bara smílast at, tí tað hava vit jú ikki ánilsi fyri, heldur Suni.

Myndirnar kunnu avgera søguna

Í mun til kynstrið at gera útvarp, so hevur Suni Merkistein sannað, at í sjónvarpsframleiðslu hava myndirnar sera stóran týðning.

– Vit hava havt dømi um, at myndirnar hava givið okkum søgur ella hættir at siga søgurnar uppá. Onkra tíð er Hans Petur komin við onkrari mynd ella onkrum sjónbandabroti, sum er somikið gott, at tað bara skal brúkast. Tá kann ein heil søga byggjast uppá hetta, ella eisini kann eg nýta hetta í mínum frásagnum.

– Gott dømi um hetta eru sendingarnar, sum vórðu gjørdar um 80'ini. Tá eru vit bráðliga í teirri støðu, at ein rúgva av myndatilfari er klárt, og har brúktu vit hetta sum eina tíðarlýsing, sum við støði í náttarlívnum og eisini politiska lívinum kundi lýsa tær rembingar, sum vóru innan tónleikaheimin.

– Annað dømi er frásøgnin um Vest-

menn, har vit á staðnum komu eftir, at allir hornasteinarnir í bólkinum vóru grannar sum smádreingir.

Tá var Hans Petur skjótur at seta teir á hvør sín trappustein og síðani panorera við myndatólinum, sigur Suni Merkistein.

Hann viðgongur tó samstundis, at tað tíverri eisini finnast dømi, har søgur eru sleptar, tí neyðuga myndatilfarið ikki er tøkt.

– Vit hava havt okkurt dømi, har eg havi roynt at hildið fast um hugsot, men har Hans Petur hevur staðfest, at vit ikki eiga myndir, sum kunnu bera frásøgnina. Tað er er sjálvandi minni hugaligt, men í slíkum framleiðslum vil tað væl altíð verða soleiðis, at tú onkra tíð mást gera nøkur kompromis.

